

Більшовик Артем. Він же бандит "Хлястик"?

Давид Данилов-Абросімов

*Представлена публіцистика написана більше чим 20 років тому.
За цей час було змінено назви вулиць і міст, але брудна справа
Артема продовжує приносити велике зло народу України.
Московський кремль обкладений трупами не в надії на потойбічні
сили, а заради користі від земної брехні і пропаганди.
Необхідно перевидання опису злочинів і викриття культу Артема.*

До червоної революції — Єпархіальна, тепер імені Артема — одна з центральних вулиць величного Харкова.

Чие ім'я во славі? Палкого революціонера-більшовика, або найжорстокішого бандита на прізвисько "Хлястик"?

1 травня 1905 року. Трудящі харків'яни побачили борців за свої права. Свідчення очевидця:

"Ми групами пішли по цехах і почали говорити робітникам, щоб кидали роботу. Робітники зустріли нас недружно, деякі лаяли матірщиною й навіть погрожували молотком.

Товариш заліз на котел і прогудів 10 хвилин. Після цього робітники почали виходити з майстерень. Наша група знов зібралася, виступив оратор.

Начальник майстерень сказав робітникам: "Розходьтесь по домівках. Все одно день змарновано", — робітники пішли до прохідної.

Коли на завод у якості чорно-робочого прийшов Артем, то робітники, завдяки його сильному впливу, стали приєднуватися до більшовиків".

У мемуарах 1920-х років зафіксована метода Артемівського навіювання: "Майстрів вивозили на тачці в мішку. Так сталося із начальником котельного цеху. Дістали мішок, приготували сурику, горіле масло... Ось іде, гордо блискаючи очима, як сова. Луценко надягає на нього брудний мішок. Товариші допомагають посадити в тачку і з веселим криком, під стукіт у відра вивозять за ворота й викидають. Начальник, вибрався з мішка, хотів повернутися на завод, але йому порадили не з'являтися".

Товариш Артем був здібний на жорсткі розправи. Прикмети: "зріст 2 аршини 6 вершків. Стрижка "їжачком". Вуса рідкі. На підборідді та щоках рідка, ледь помітна рослинність. Шатен. Хода з перевалкою. Від пильних поглядів ухиляється. Ніс великий". У 18 років Артем (справжнє ім'я Федір Сергєєв) отримав півроку ув'язнення за політичні виступи. У в'язниці йому дали прізвисько "Хлястик". Він засвоїв тюремні прийоми. За короткий час, Артем залякав і підкорив колектив робітників. Завод було реорганізовано у притулок злочинців.

Героїчні спогади:

"Артема не могли заарештувати. Боялись, що на заводі їх самих заарештують (більшовики) і спалять в нафтових печах. Запідозрили одного чорнороба у провокаторстві, привели до котельного цеху, перед нафтовою піччю, де нагрівали залізні листи для пресування котла. Відкрили розпечену піч: "Зізнавайся, кого і скільки здав? Не зізнаєшся, кинемо у піч. Під паровий молот його, щоб з нього воду зробити..."

Кваліфікований робітник на заводі, тих часів, заробляв достатньо щоб фінансувати сім'ю: непрацюючу дружину і 7-9 дітей. Їм не подобався урка Артем і радянська влада? Тоді смерть! Почалась криміналізація робочого класу. З доповіді начальника харківського охоронного відділення:

"У збірному цеху паровозобудівного заводу (нині ХТЗ) відбувається суд над п'ятьма невідомими особами, затриманими та доставленими робітниками на завод за приналежність до чорносотенних (опозиція) організацій. Передбачено їх засудження до смерті. Суд проходить під головуванням Коритіна та нелегального Артема".

Відомий Артем, ім'ям якого названі вулиці й українське місто на Донеччині, головував кроваве суддівство. Схоже владу паралізовано. Нема реакції. Скількох невинних людей Артем відправив на той світ жахливою смертю? Нема й статистики. Радянська історія ховає загублені душі.

12 листопада 1905 року. Доповідь начальника охорони у департамент поліції:

"Пропагандисти під виглядом робітників влаштовуються на завод. Вони, звісно, не працюють, бо не вміють. Таким був нелегальний Артем. Адміністрація заводу та місцевий поліцейський наглядач все добре знають, але мовчать зі страху. Комітет (більшовиків) дбає про зростання чисельності бойовиків та навчання їх стрільбі й маршируванню. Займаються відкрито, поблизу паровозобудівного заводу. Поліція, як завжди, нічого не помічає".

15 грудня 1905 року. Крик про порятунок до харківського губернатора:

"Милостивий пане губернаторе! Зверніть Вашу увагу та здійсніть арешт соціаліста й агітатора Артема, який на Сабуровій дачі в підвальному поверсі лікарні влаштовує нічні збори. Збираються рядові службовці лікарні, солдати й навіть офіцери. Виголошуються жахливі промови та змовницькі плани проти посадових осіб Харкова. Роздають зброю та збирають гроші на її придбання. Співробітників лікарні, погрозами, змушують приєднатися до повстання. Позбавте нас, скромних службовців, від бунтівника Артема та лікаря Тутишкіна, до квартири якого має надходити пожертвована зброя. Ці особи, минулого місяця, здійснили переворот і образили старшого лікаря. Врятуйте нас. Вам довірено владу. Наше керівництво безсиле. Ми живемо під жахливим гнітом й серед озброєних людей. Не залиште цього листа без уваги, у ньому, Бог свідок, одна правда. Співробітник лікарні".

Куди поділася принциповість царської поліції? Що заважало придушити злочинність? М'якотіла службова інтелігенція давала себе ображати:

"Обшук дачі Сабурової. Ніч. 21 грудня 1905 року. Артем сховався в палатах психічнохворих. Підтверджено слугами лікарні, які вказали на його пальто, калози та

шапку, що висіли на вішалці. Речі впізнали і співробітники відділення, які бачили Артема 12 грудня на Кінній площі під час заворушень. Належних заходів щодо затримання вжито не було. Жандармський офіцер відправив до палат з божевільними переодягненого поліцейського філера, для впізнання Артема. Без належної охорони. Щойно агент з'явився в одній із палат, йому завдали кілька ударів і змусили тікати. Ротмістр Аплечеев".

Доповідь жандармського офіцера у департамент поліції про затримання організаторів політичної демонстрації з гаслами "Геть самодержавство" й антипатріотичними прокламаціями:

"Затримано учасників мітингу. Не підкорялися вимогам поліції відправити їх до дільниць за місцем проживання. Зухвало наполягали, щоб їх відправили до в'язниці. Після довгих умовлянь (майже до першої години ночі), нарешті, погодилися йти до міської поліції, лише всі разом, що й було виконано. Серед тих осіб був відомий Сергеев Федір (Артем "Хлястик"). Пропагандист, притягувався до відповідальності в Херсонському губернському жандармському управлінні... Маю честь доповісти, що учасників зборів, з огляду на безрезультатність обшуків і відсутність доказів злочинної діяльності, передано у розпорядження міського голови для притягнення їх до адміністративної відповідальності".

Увага! У кримінальних діях — відсутність криміналу. Заклики до зміни державної влади карались адміністративно! Характерна риса тих часів: вкрай людинолюбні закони, як під копірку з усіх колишніх європейських монархій.

За спогадами сучасника "Хлястика", його політичного учня Кожемякіна:

"поліція супроводжувала нас до дільниці по вулиці Пушкінській. На ранок усіх нас у супроводі поліції розвели по домівках і передали рідним".

Навички в деескалації у полісменів на висоті. Мемуаристу здається що він описує й екстремальну ситуацію:

"Артем прийшов на канатний завод. Почав говорити... Побачив поліцію. Перестрибнувши через паркан, Артем почав тікати. Його помітив шпигун, який забіг до лісника, взяв рушницю й почав стріляти в Артема. Вистрілив вісім разів, але не влучив. Артем тікав, не звертаючи уваги на постріли".

Комедія. Артем у калошах, тупцює на одному місці. Шпик встигає зайти за мисливською рушницею. Артем продовжує бігти, неквапливо і гордо. Поліція не тільки беззуба, але й беззбройна.

З огляду на безглуздість погоні й сумнівне залізо, кількість пострілів є рекламною вигадкою.

Щасливий фінал. Бандюги живі й здорові. Охорона правопорядку зганьблена. Червона революція тріумфує!

Товариш Сергеев, він же Артем "хлястик", сперечався з ліберальною поліцією, яка вмовляла підричників державного устрою завітати до дільниці, а вранці супроводжувала додому.

Артем вночі ховався у палатах для психічнохворих, а вдень спав у котельному

цеху живих людей.

Це є мужність і героїзм?! Кого прославив СРСР?

Артем, "хлястик" — етнічний росіянин, народився на задвірках курської губернії . Він нероба, що маскувався під робочого. Владний саботажник із кримінальним минулим, насильно зганяв робітників до революційної ланки. У 1918 р. Ідеолог і засновник Донецької Народної Республіки.

Його могила біля кремлівської стіни, неподалік від Леніна.

Культ Артема суперечить історичним фактам. Одна з вулиць у центрі міста-мільйонника названа на честь дармоїда, запеклого злочинця й вбивці. А скільки ще вулиць у містах України носять ім'я бандита?

Хто заважає переглянути історичну суть рецидивіста Артема?

Хто заважає прибрати пам'ятник злочинцеві з харківської вулиці? Хоч у сховище історичного музею.

Потрібно перейменувати центральну вулицю Харкова.

Потрібно повернути місту Артемівськ історичну назву — Бахмут.

Література:

1. "Революція 1905–1907 р. в Україні", том 1, Київ, 1955.
2. "1905 рік у Харкові", збірник перший, видавництво "Пролетар", 1925.
5. "Артем в Україні". Харків. 1961 рік.

Перша публікація статті — 12.08.2005, "Україна Кримінальна".

<https://cipro.com.ua/opinion/p-7492/>

Давид Данилов-Абросімов, спеціально для "УК".

Текст надано автором